

عنوان مقاله:

بررسی رهیافت برنامه ریزی وکالتی

محل انتشار:

اولین همایش ملی معماری و شهرسازی (اندیشه، نظریه ها و روش ها) (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

محمد هادی مهدی نیا - عضو هیئت علمی دانشکده شهرسازی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد مشهد

رضا ناصری تاج ور - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه برنامه ریزی شهری، گروه شهرسازی، دانشکده هنر و معماری دانشگاه آزاد اسلامی، واحد مشهد

محمد حدیدی - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه برنامه ریزی شهری، گروه شهرسازی، دانشکده هنر و معماری دانشگاه آزاد اسلامی، واحد مشهد

خلاصه مقاله:

برنامه ریزی وکالتی اصطلاحی بود که پال دیویدوف برای نخستین بار در مقاله ای در مجله انجمن برنامه ریزان آمریکا به کار برد. این نظریه در نیمه دوم دهه شصت شکل گرفت و در دهه هفتاد مورد اقبال و توجه قرار گرفت و در انگلستان و آمریکا با جرح و تعدیل هایی به اجرا درآمد. دیویدوف پیشنهاد می کند که گروه های مختلف اجتماعی اجازه داشته باشند که طرح ها و برنامه های رقیب برای توسعه شهر، منطقه یا محله پیشنهاد کنند. این طرح ها می توانند با هم رقابت کنند و از میان آنها بهترین طرح یا برنامه برای توسعه انتخاب شود. وی مطرح می کند که اگر آن طور که نظریه برنامه ریزی سنتی ادعا می کند، برنامه ریزی فرایندی عقلانی و تکنوکراتیک باشد، قاعدتا همه این برنامه ها باید مثل هم باشند. زیرا همگی براساس روش شناسی و مبانی نظری واحدی تهیه شده اند. اما در جاهایی که این اتفاق افتاده است برنامه ها مثل هم نبوده اند و همین نکته نشان می دهد که برنامه ریزی موضوعی فنی و تکنوکراتیک نیست بلکه با ارزش ها و اولویت های مردم رابطه دارد.

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی وکالتی، نظریه های برنامه ریزی شهری، برنامه ریزی دموکراتیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/724017>

